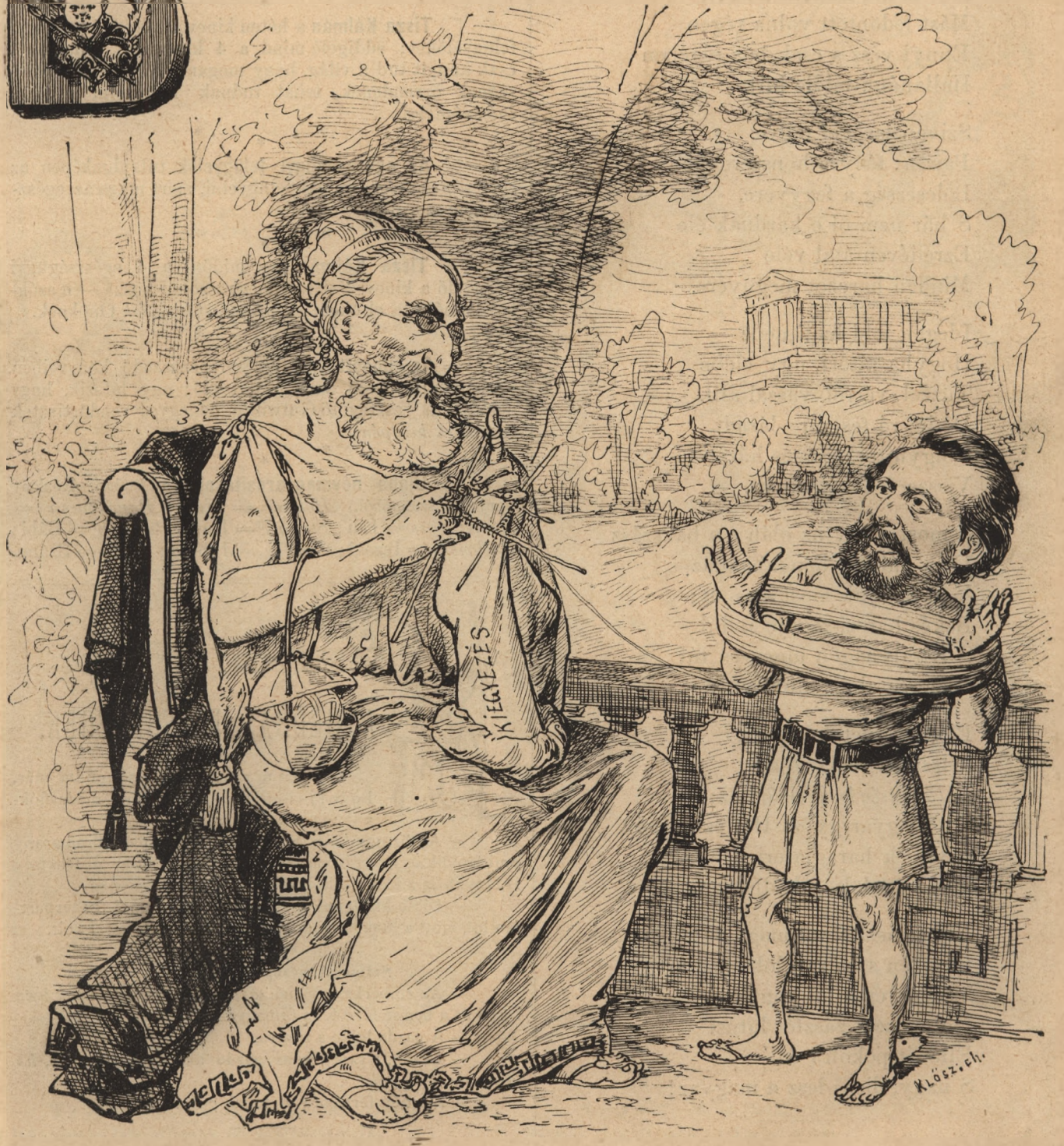

BORSSZEM JANKÓ

PENELOPE.

Tisza-Penelope már ismét belefogott a soha se szünő kiegyezési munkába.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Közmivelődés!

Száz ellenség megnőtt szarva
Döfköd, csapkod a magyarra
Ám ez áll, miként a szirt,
Mást ledöntött volna régen
Ennyi vész s csak bús regében
Hallanánk felőle hirt.

Szive őserővel tellve,
Pajzsa: fényes honszerelme;
Bölcsesség a fegyvere,
S bár nem öl e kardnak éle
Ezredéven átal véle
Minden harezot megnyere.

Idegen föld hadi népe
Hogyha rátört, úgy élébe
Tüzzel, vérrel, vassal állt,
De ha rá testvére lázadt,
Fölgyujtani a közös házat —
Vissza ő békét kínált.

S most, hogy az oláh s a bakszász
Ujra dúl-fúl, handabandáz
Vassal rájuk most sem üt;
Békés harez-i-rendje indul
S Királyhágón innen és túl
Leng zászlója mindenütt.

Békét hirdet lobogója,
Jelszavát reája rója:
»Műveltség!« jelszója ez;
S a magyar győz! Hol ez terjed
A szívek haragja erjed
S vakgyülölség ködbe vesz.

Föl e zászlót, föl magasra!
Büszkén s bátran lobogtassa
Minden ép s hű honfíkar.
Hol e szent zászlót kitűzi
Ellenét pokolra űzi
S nagy, dicső lesz a magyar!

Apró hírek.

⊥ **Végh Veronának** kitünő reclam lett volna a rajta elkövetett gyilkosság; csak az a kár, hogy e reclam hasznát nem élvezheti.

* * *

□ **Tisza Kálmán** a héten kinevezte az egészségügyi felügyelőket; eddigelé mind a 4 kinevezett érdemeiről csak annyit tud a világ, hogy megannyian kitünő egészségnek örvendenek, tehát tudnak felügyelni a *saját egészségükre*.

* * *

× **Az egészségügyi felügyelők** tulajdonképen az *egészségtelenségre* fognak felügyelni, mert maga az egészség nem szorul felügyeletre.

* * *

+ **Tisza Kálmán** — midőn a 4 egészségügyi felügyelő a kinevezést jött megköszönni hozzá — e szókkal bocsátotta el őket: *jó egészséget kívánok* Önöknek.

* * *

= **Az elfogott Gutwillig** helypénzszedő könyveiben 7 rendőrtisztviselő neve fordul elő; úgy látszik, hogy nemcsak a vesztegető Gutwillig, de egyes rendőrtisztek is *szedtek helypénzt*.

* * *

☉ **Ujabb névmagyarosítások** (a Budap. Közlöny legújabb számaiból.) *Holczer* = Fáni; *Bauchmann* = Hasli; *Süss* = Édi; *Stanger* = Rudi; *Puppner* = Babi; *Halbmess* = Iczegi; *Schäfer* = Juhdás; *Ziffer* = Számi.

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Igen uraim, a költő is mondta már, hogy ki viseli gondját az apró madárfióknak; igenis — az anyja.

— A közmondás is azt mondja, hogy nem mind arany ami fénylik és igaza is van, mert azt látjuk, hogy a tehetség is fénylik és a kisubiczkolt eszima is fénylik.

— Dicső királyunk Nagy Lajos korában 3 tengerpartján lobogott a magyar zászló, már tudniillik, *ha szél* volt.

Selmeczi mezőgazdasági lelet.

— Az emberi trágyának *azt vetik szemére*, hogy igen forró és a benne lévő léha fűmagvak kikelnek.

— A gazda lelke a trágya.

— Uraim, a szorgalmas gazda akkor is dolgozik, *ha nem csinál semmit*.

— A tehén férfikora életének 7-ik évére csik.

FŐRENDIHÁZI REFORMJAVASLAT.

Keresztelés.

Bérmálás.

T—a K—n. Én téged ezennel elkeresztellek : felsőháznak, liberálisnak és demokratának.

A—y Gy —a. Én pedig téged elbérmállak főrendiháznak, reactionnak és feudálisnak.

KIRÁLYUTCZAI LEVÉL.

Seiffensteiner Solomonhó, a svógóromhó, a bótoshó,
a háram dab otczába.

Kedves svógerlében!

Mast, hojd végig rapagtatunk 8 nap a hósvéti pászkát, lehet ed kicsit eltónódózni a világ sarján. Az enyém Toksony phió, aki jár a III-ik osztályba a leopoldvárosi elementár oskoláthul, azt kherdez én thöllem: thátikám, nadjon rosz izó valth a mienk maczesz, ebben az eszthendüben, — tolán a mienk pékhnek nem sikerölte kis lánkát leólni és leölte egy öreg cseh szokácsnét az idei phászkához. Tsok tréfálta a phiócska, mert ő oztat nem hisz, omít oz Isthocze, meg a Verhajvaj oreságok sem — *nem hiszik.*

A Thoksony phió oztot is kérdezett én tüllem — mert a Thoksony fió van egy zsenial phió, oki thonolni noygon de masdani nem nagyon szereti: — taticám keresztény oreságok mindig ozt hajtának, hojd Israelitoknak a hósvéti pászkához van szökség keresztény leánkátul a vérre. Má moston számolonk ezernolcyszaznolczanüt éveket keresztény számítással; csokhojd még onnyi eszthendüvel is régebben valt mán zsidóság és zsidó hósvét — hát akor hol veték isroelitok keresztén leánkátul a vért, mikor még nem is volt keresztán leánka?

Erre a zseniál kérdésre edj gyerekthöl lettem én egészen paft. Djerek — mantam neki — minek törzste a tied fejedet ojan omi nem is van rébosz és ere jototta nekem eszibe egy kitünő adomát:

A reb Mittfresser, oki volta edj híres robbi Niredhazon edszer mogához hivott o leghiresebb zsidó rabinoskat o kürnikböl és feladott nekik edj kérdés, hojd honnan van az, hojd ha megméri edj potton vizet és a potton viz nyamja 3 fantot mindenesthöl és akkor bele teszi potton vizbe edj 3 fantos potykát és akkar is csak nyam 3 fantat az egész potton, meg a viz, meg a potyka.

Híres rabbinosok törték a üvé fejüket 3 eszthendüig ezen a réboszon, mig végre o reb Mittfresser megmogyorázott nekik, hojd miért nem todnak megfejteni

oztet a reboszt. Ozért nem tottak megfejteni oztat, mert moga a tétel se nem volta igaz, hanem hozogság vóta, mert ha edj 3 fantos vizzel telt pottonba bele tesznk edj három fantos patyka halat, akor lesz az egész nem 3 fant, hanem hat fant.

Keresztény leánka vére se nem kell zsidó maczeszhez, ez is hozogság és tsak onyi von igozság benne, hojd zsidóknak van hósvéti maczesz minden eszthendübe, keresztény lánkának pedig van — keresztén vér.

A thübit van tisztá hozogság, ganaszság; ne törjünk mienk fejeket rojta.

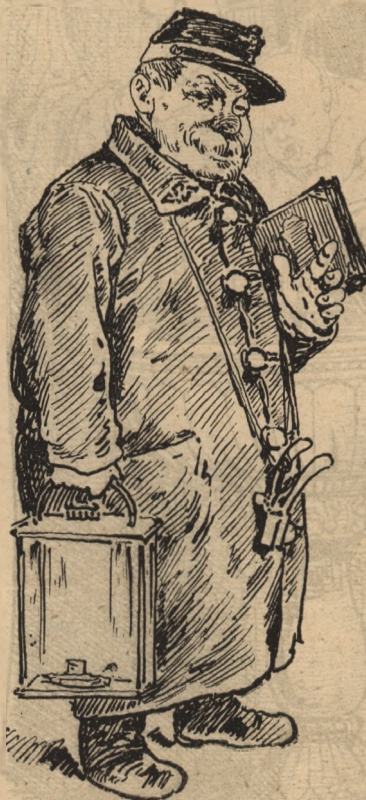
Jedzek a te hő svogered

SPITZIG ICZIG

nem todok mért horogozznak joban
antisemitok, hojd irok *hozophi*, vadj
tscholádupa?

Pokrócz Ádám vasuti kalauz nyájaskodásai.

Aszongya: »*Tehetyi, mert vasutji!*«

— Az állomási főnök jól tud parancsolni, a forgalmi tiszt hetvenkedni, a masinyista káromkodni. De nyájaskodni, csak a kandoktor tud.

— Hogy a kiállításon személyzet is képviselve lenne: egy józan pályafelvigyázót, egy igazmondó pakkert, meg egy lelkiismeretes baktert is küldhetne oda a téns igazgatóság.

— Kocsitolóbul csak ugy lehet kocsimester, ha az összes katona-imádságokbul sikeresen exámen-tot tesz.

— Váltóört álmában látni: karambolt jelent.

— Ha valamelyik állomási főnök rosz fát tett a tűzre: kasszérosnak deg-radálják.

— Kasszéros uraimék! Szabad ám a kasszát elemelhyi — de csak a

»nóbliban«.

— Nagyba szapult bennünket, a kisiklások miatt a zsidóság. Oda szóltam nekik: »Majd magok sikamlanak ki még csak ecczer!« — Aszongya erre egyik: »Csakhodj abba a kisiklásba, másnak khitürük a nyoka!« Adta zsidaja!

— Forbercz, te rosz masinyista! — Mehettt!

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

No lám!

Régen prédikálom már, hogy addig mén a korsó a kutra, amég megcsipem.

Vége van a postás-dicsőségnek, elhagedülte a *Balentic*s gyerek.

Megmontam én azt már réges-régen ho' leszámulok én még azokka' az ezüst trombitás, poszkiszlis, pokrócz postásokka. Hej nagy ideje, hogy a bögyömbe vannak. Úk az oka, hogy annyira rám szoktak a nasszáju ujságíró tésurak, úk az oka, hogy nincs meg a czibliségnél az a tekintellem, akinek muszájna lönyyi, mér mer r. m. l. — Mer ha vóna szemük abba az ezüstpaszományos fejükbe, meg csak annyit konyitanának az rön dhöl, mind a legeslegutósó hitvány czibil, akkó nekem nem vóna dógom se poszkiszlivel, se *Balentic*scse!

Csak azt az egyet röstellem, hogy úk is ott hordják a nevük előtt az *magyar királli* rangot, aki nekem dukál. Biz isten, ha én vónék a kegyelmes Tisza Kálmány fő főminiszter ur ü szentsiginek, megtiltanám nékik legalább ezután. Postás legyen postás, ne *magyar királli*, mer r. m. l.

Hanem megfogtam azt a *Balentic*set, ugye? Szja, van itt tudomány, meg életrealóság, de tömérdek! Pedig elbujt a kutya rettenetesen. De nekem is van orrom. Mihelest együtt hozzám egy derék böcsületes czibil, aki tudja, hommi a rön d, ozt megmonta, hogy *Balentic* Imrének hijják a betyárt, azt a lövész utczába lakik a kilenczedik szám alatt, rögtönden megtanátam, peig még az ajtó számot se tuttam. — Ugy bizony, ijen legény vagyok én ha akarok; csak hogy nem mindég akarok, mer megharagit az a rongyos czibliség, meg azok a csufondáros nasszáju ujságíró tésurak, akik nem akarják belátni sehogyse, hogy r. m. l.

Pedig annak muszáj lönyyi te vén világtalan, akár-hogyan kapálódzol. Azér hogy a *Balentic*s benn van a dutyiba, azér neked mégis be muszáj máséroznod, mer *Balentic*s ide, *Balentic*s oda, az legelső régula mégis csak az: hogy r. m. l.

„A Borsszem Jankó“ tárczája.

Az „Arany ember“ Bécsben.

»Már csak megnézem ezt a bécsi »Arany ember«-t — gondolám, — aki a hirlapok szerint a budapestinél is aranyabb.

Nem is bántam meg, hogy megnéztem, — érdekesebb dolgot nem egykönnyen láthattam volna.

A bécsi darab tudniillik voltaképen nem is az »Arany ember«, hanem ennek paródiája: »*Der Goldmensch*«, Wiener Lokalposse mit Musik und Gesang von O. F. Jókai.

Tárgya a következő: Timár Mihály becsületes csizmadia leiszza magát és ebben az állapotban különböző mulatságos dolgokat álmodik. Azt képzei, hogy ő milliomos, számtalan háza, külön szigete és két felesége van, hogy kórházakat épít, hajókat küld Braziliába, szórja a milliókat stb. stb. — Szigetei, házai, hajói és millióival még csak birna valahogy, de két asszonynyal természetesen sehogyse, így tehát a harmadik felvonás végén — igen elmésen — föbelövi magát. — Ebben a pillanatban azonban fölrázza álmából a korcsmáros, aki — miután pénze nincs — kidobja a csapszék-ből a szerencsétlen csizmadiát.

Ranzenberg ur (Timár Mihály) törülmetszett csizmadia volt; a Krisztyán Tódor személyesítője tökéletes »Weaner Bitz«, — Marberg k. a. (Noémi) sikerült művelt szobalány, — a többi — no de hallgassunk a többiről!

O. F. Jókainak, a Schnitzer ur által fölfedezett bécsi Lokaldichternek arczképét itt küldöm.

Bécsi piros.

AZ ESKÜDTSZEK ELŐTT.

Elnök (fölteszi a kérdést): — ennélfogva bűnös-e a vádlott, igen-e vagy nem?

Vincenz Pretzenfellner esküdt: »I bitt ghursamst herr Brasília, is der Anklager a Jud'?

Elnök: Nem!?

V. P.: »Der Anklager a'net?«

Elnök: »Az se!?!«

Notel Butterteig tanu: »Szentséges Jehovah! Ógy látom, hoid én vadjok idebenn az edjetlen izrolító. Még engemet tonálja elítelni oz oz eskött oreság!

Molnárné.

Ó szép Molnárnék, drága gyöngy!
Itt vagy tehát megint.
Elvezhetünk, kaczaghatunk
Ismét szívünk szerint!

Ah oly rég vártuk a napot
Melyen te vissza jössz,
Kit nagygyá művészet teszen
S nem chronique scandaleuse.

Játszol megint és minden ajk
Csak egy sohajra kel:
Ó legbájosabb Cyprienne
Ne váljunk soha el!

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Sohasem okortam elhinni,
hoid a Jónás próféta igozán
kijütte egészségesen czethol jom-
rábul. De mast már ennél nadjob
csadát is elhiszek, amióta a Fekete
Jónás, doczára hoid zsidó, szeren-
csésen kerölte ki esköttzéki tár-
jolásbul.

— Olvasok, hoid hoszonegyes
komisszionba naid vita volta
fülsüházi robinos fülütte és iga-
zán nacerö, mi lette belüle: Úk

hoszonegyeztek és szegény robinos lette focscs.
— Grotolálok Moszkaországnaq csoládi ürümhöz
omi érte. Olig hoid megötköztek moszkaq és ofghánok,
már megszólette oz „egy kozák és egy ló.“

A la Balentics.

Elnök: Mondja meg vádlott, miért ütötte le és rabolta ki ezt az urat?

Vádlott: Nemes bosszuból.

Elnök: Hogy hogy?

Vádlott: Én szépen kértem az óráját és ő engem nyomorultnak nevezett.

Honleányi levél.

— Fonyady Hervika kebelbarátnőjéhez. —

Sió de Falenyiró, Csirhó 5-én.

Hervim édes!

Csir hó! Értesz?

Kel a csirke, csirázik a fa, csiripel a madár.

Mig te pihés tyukdedeket és kakurfiakat bujtatsz ki a tojás költeményeinek hüvelyéből — én az alatt bájdalár-csipaszokat ápolok keblem csalogány-féskében, és etetem őket zengő lelkem rajongó legyecskéivel. Fejemre kalap helyett czukorsüveg illenék — oly édes gondolatok vannak benne!

Ugy döng agyamban a dal s hallgatja dalnokom füle, Ábrándi Emil füle, fülemilém.

Lelkem kinkéjben kereng, anyyi hang kong benne. Hang kong — Hong kong: te értesz.

Nemde?

Igen, óh igen!

Siófok rigófok lett, mióta a svéd lányok zengenek itt.

Azok a svéd lányok!

Ó dicső föld! Stockhalmaidon tehát még mindig zeng a dal, s malmöld kerekeinek álomhozó moraja még most is ringatja édes svédes ábrándba a lenge lelket, a renge szivet és wázáid méhéből rózsa fakad és tenger árja zúg.

Bájhon, melynek fejedelme dalnok s dalnokai szöke lányok! Mindmegannyi Loreley, kik belesodorják a málráló hallgatót a háromvirágos (florinos) széksorok örvényébe!

Igen, ó igen!

Ha csehül lenni baj — svédül lenni báj! Én svédül vagyok!

Nemde?

Szomszédom Róza volt. Úgy értsd, hogy Siófok földünk rózsjája, biborosa, haynali virága, a szép lelkfi.

Ha nem volnék Cotlica Zirzabella, lennék érte Catholika Izabella!

Honhugod

Lengenádfalvay Kotlik Zirzabella.

Két bakter — egy falu.

BEKSICS CENSOR, bakter.
GRÜNWARD BÉLA, éji ör.
MAGYAR MIHÁLY, hétalvó.

Beksics bakter (énekelve.)

*Négyet ütött már az óra,
Hajnalodik jobbra b'óra,
Kelj föl hamar Magyar Miska,
Bög istállóban a riska,
Vár a mező-munka téged
És ha gyorsan el nem végzed,
Ha hozzá serényen nem látsz,
Elvégezi oláh és rác! —
De te adod meg az árát,
Ha nem végzed — ami vár rád!*

(Várja, hogy milyen hatása lesz a túlkölésnek. Fülel. Magyar Miska házából mély horkolás hallatszik. Censor kopog az ablakon, ismét dudol és túlköl, de Miska nem ébred.)

Grünwald Béla (a másik utczából.) Mit dörömböl itt, komám?

Beksics Censor. Magyar Miska urat akarom felköltetni — de nem megy sehogyse. Ugy alszik, mint a bunda — mint a tej vagy jobban mondva, mint a tejbe mártott bunda. Pedig sürgősen várja a mezei munka, nézze, koma, a rác, bulgár, panszláv, szász napszámosok már mind kimentek a mezőre.

Grünwald Béla. Hja komám — annak csak kend az oka!

Beksics. Én?

Grünwald. Kend bizony! Mert nem tud olyan szöveget elfujni, amelyet Miska gazda szeret! Hallgassa csak komám meg az én nótámat. Arra — meglássa, mindjárt fölébred.

*Négyet ütött már az óra,
Hajnalodik jobbra, b'óra,
Sürgős dologidő nagyon,
Kell a dolgos kéz most nagyon,
Rác és oláh, szász és bolgár
Tudja, hogy rá nagy dolog vár,
Föl is ébredt, dolgozik is,
Hogyha mindjárt megpukkad is!
De azért te, kedves Mihály,
Puha párnán csak aludjál,
Mert hiszen te vagy a gazda,
A munka meg béres dolga —
Aludj tehát »ajcsi-hajcsi:«
Munkára meg bérest hajts ki!*

Beksics. Lássuk hát a komám nótájának hatását. (Fülel.) Furcsa, a horkolás csak oly mély és egészséges, mint előbb volt!

Grünwald Béla. (Mehökkenve.) Csak nem! — (fülel) A bizony! De már így keményebb eszközökhöz kell fognunk! Egyikünk sem tud akkorát kiáltani, hogy Mihály gazda fölébredjen — rajta! viribus unitis! próbáljuk meg! (Együtt egyesült erővel fujják a túlköt és aztán éneklük a nótájukat.)

Magyar Mihály. (Erre a lármára csakugyan fölébredt és megjelenik az ablakon.) Ki csap itten olyan csetepatét!

Grünwald. Lám! ez Mihály gazda! Csakhogy fölébredt!

Beksics. Hála a papnak! Valóban sikerült!

Magyar Miska. Süketek-e kendtek, mit lármáznak olyan nagyon?

Grünwald. Engedelmet, Mihály gazda, nagyon mély álma volt, azért csaptunk oly szokatlanul nagy zajt, hogy felköltjük!

Magyar Mihály (ásitozva.) Hát aztán mért akartak fölverni?

Beksics. Mert dologidő van!

Magyar Miska (bószusan.) Mit fáj kendteknek az én fejem? — Az álmom nekem fölötte szükséges! Ha nem alszom ki magamat, más nap nincs ándungom semmihez... Hagyjanak békében!

Beksics. De a magyarok istenére kérjük!... aratás idejében nincs pihenésnek helye... Siessen, mert a rác, oláh szomszédok elhordják az összes takarmányát...

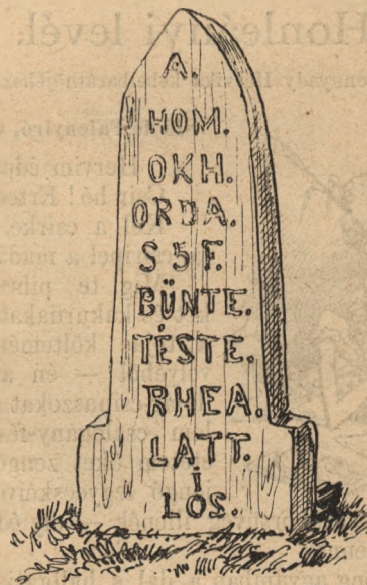
Magyar Miska. Jó emberek azok — nem lopnak!

Beksics. Ne bízzék kend bennök! Menjen ki a mezőre maga —

Grünwald. Vagy legalább küldje ki a béresét!

Magyar Miska. Majd bizony, hogy ő se alhassa ki magát, szegény feje! Az éjjel nagyot mulattunk, a »Mátyás két restjéhez« című korcsmában ültük meg fényesen Szent Heverdel előestéjét! Arra csak ki kell magát aludni! Ne lármázzanak hát kendtek! Megértették? (Haragosan becsapja az ajtót és lefekve befordul a falnak. A két bakter egymásra bámul.)

Régiség.

Pusztaszeri lelet.

(Rábukkant Gündöcs Benedek.)

A csárdában.

Legény (dörömbölve): Csaplárosné, hej csaplárosné, hort ide — azt a vén rezegő szakállu Jehováját!

Csaplárosné: Ni hogy lármáz; hogy szidja a Jehovát... mintha legolább is volna a gráf Keroli!

Irodalmi balekfogások.

Azt hinné az ember, hogy valami zsbárus kínálgatja így portékáit; pedig dehogy: a magyar szépirodalom egyik kalmárja hirdeti szerte a vidéki lapokban, hogy —

Egy gyönyörű konzol tükörrel ingyen!!

Minden negyedévben értékes tárgyat sorsolunk ki előfizetőink között teljesen ingyen, így az első negyedévben egy faragványos konzol-asztalt tükörrel sorsolunk ki. A kisorsolt tárgyak értéke soha sem lesz kisebb 80 frtnál.

A ki ezen kedvezményben akar részesülni, az fizessen elő április 15-ig az Élet című folyóiratra, mely teljesen új valami irányt fog képviselni s nagy feltűnést fog kelteni az irói körben s a közönségnél.

Az »Élet« kiállítása diszes lesz s minden hónapban egyszer jelenik meg s előfizetési ára negyedévre csak 1 forint.

Előfizetések április 15-ig az »Élet« kiadóhivatalába: Budapest VII. kerület, Dohányuteza 54. sz. I. em. 14. alá intézendők.

Az Élet szerkesztője egyik ismert írónk lesz »Unitárius« név alatt.

Az első szám április végén jelenik meg.

(Ez bizony keserű egy »Élet« lehet, — szerkesztőjének, az ismert írónak azt ajánljuk, hogy nézzen bele abba a konzol-tükörbe és piruljon el, ha — tud. Szerk.)

A másik irodalmi balekfogó ur pedig ezt mondja az »Egyetértés« apró hirdetéseiben:

— Föld, vagy házbirtokért cserébe adok egy hetilapot, melynek évi tiszta jövedelme 5000 (ötezer) forint és csekély utánjárással 8—10 ezer forintra emelkedik. Bővebb értesítés a kiadóhivatalban. 2123.

(Csak azt az egyet nem tudjuk megérteni, hogy maga a lap-tulajdonos ur miért nem fejtí ki azt a csekély utánjárást? Szerk.)

Láttunk még olyan előfizetési felhívást is, amely az előfizetőknek megígéri, hogy az egész évi praenumeratió mellett az illető előfizető életrajzát hozni fogja a lap, ezenkívül, aki egy előfizetőt »fog« — annak tiszteletpéldány jár, egyuttal vállalkozik a szerkesztő a vidéki előfizetők bevásárlásait a fővárosban elvégezni és 5 előfizető együttes megjelenése esetén a nyári iparkiallításos egy szerkesztőségi belmunkatárs fogja kalauzolni őket.

Valóságos kenyérmezei viadal ez!

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Odahaza voltam, husvétkor úgy kiöntöttem a Kohn Cillikét az ágyából, mint az ürgét. Oh, hogy miért nem vagyok keresztény lányka, hogy a kedves papája lemészárolt volna és most nagysád ott ropogatná a husvét paskába süttöt véremet hófehér fogai közt! — vágtam oda neki.

— Az ebédről otthon hirtelen eltűntem, csak azután vettem észre, hogy nem vagyok Pesten a — Szikszayban.

— Egy nagy könyvet vittem haza mutatóban és délután magamra zártam az ajtót, hogy nagyokat — aludjam. De kisült a turpisság; a Juczi hugom elcsente a monoclimat, 2 hétig mindenütt kerestem, de nem találtam rá, mert a Juczika a könyv első és második lapja közé dugta el.

— A Dákó Pista is átjött hozzánk Somhátról; egy kicsit ptyókosan jöttünk haza egy este az uri kaszinóbul. A kapunk előtt áll egy köszent, annak a kezébe nyomtam az egy piczulat. Házmesternek néztem a vén salabaktert és még nyakon is teremtettem; hogy miért nem köszönt jó estét.

— Herminke, — mondom multkor a szép kassza muzsának, — maga valóságos angyal! Csak féllábbal van itt köztünk, féllábbal meg a mennyországban. — »Ugyan Bukovay ur, — mosolyogja vissza mély pirulási szándékkal a kedves — hogy képzelhet már engem ilyen furcsa pozitúrában?«

Mi zengi túl a bérczeket?

— Teleki Sándortól. —

Macedoniai Nagy Sanyi barátomnak szives üdvözllet!

Más formája lenne a világnak, ha a Kleopátra lányasszony orrának más formája lett volna. (Csinos cziczuska volt a lelkem, nagyon jóban voltam vele, sokat mondhatnék, ha lovag és birodalmi gróf nem volnék.) — Más formája volna, ha Kolumbus Kricsi barátom a börziánerségre szánta volna magát, Napoleon meg a szobapiktorságra. De különösen más formája vóna, ha az emberek valaha én rám hallgattak volna.

Mindig azt prédikáltam: *Ne higgy a zsidónak!*

Szegény Leonidasz! Hányszor mondtam neki:

»Leo« — mondok — rugd ki azt a kutya jordányt, azt az Efiatleeszt, meglásd, hogy elád az a Náthán!

Nem hallgatott rám . . .

Meghalt.

Ott nyugszik most a Thermopylék tövibe, borostyán és myrtus nőtte be a sírját, apró méhecskék zsonganak körülötte és az átlátszó kék görög tenger — amint fáradhatlanul csapkodja a sziklás partot, folyton azt morogja:

»Kutya zsidó!«

*

A kompániánk oda volt, mikor megtudtuk szegény Leo gyászos sorsát. Rőgtön gyűjtést rendeztem egy siremlékre. Száz forinttal kezdtem. Dante öt forintot adott, Caesar Gyula huszonötöt, te magad Sanyikám — hisz emlékezhetnél rá, ha élnél — ötvenet. Szóval mindenki adakozott: Miltiades, Cato, Wallenstein, Sekszpir, Robinson, Klapka, Garibaldi, Klapphorn . . . mindenki.

De mégse!

Nem mindenki.

Ki volt a hunczfut?

Ki a hitvány?

A zsidó!

Két jordány járt a kompániába. Senki se hitta őket. Betolakodtak. Newton *Izsák* volt az egyik, valami Watt *Jakab* a másik.

Ezek persze nem adtak.

Ha most találkozom velük az utcán, nem látom őket. A nadrágom zsebébe dugom a két kezemet és csendesen füttyörésem:

»Hep — hep!«

*

De voltaképen nem is ezt akartam elmondani.

Mit is akartam?

Nem tudom!

Mindegy akármilyen volt. Bizonyosan jó volt. Zseniális. Majd elmondom máskor. Une autre fois. Most csak annyit mondok pajtás:

Ne higgy a zsidónak!

Emlékkönyvbe.

Molnárné-Cyprienne albumába.

Ne — váljunk el!

PUBLICUS.

*

Budapest albumába.

Legjobb az egyenes sugár-ut.

ANDRÁSSY GYULA GRÓF,

(akit hajdan lehordtak azért, amiért ma dicsérik.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Jäger (*Slmecz*) Kiváló megfigyelő tehetség, sok szép *radat* estsen jövőre is az ottani rengetegben. Ezzennel kiadjuk önnek a vadász-

engedélyről szóló bárczát. — S. S. A béke olajága lengedezzék az elmúltak felett. *Atheista*. Majd felvetjük a kérdést. *G. J.* Amint látja: bevált. *G. L.* (*Bpest.*) Nem találta el a hangot, de magja van, majd kiszedegetjük. — *Aláh* (*Szabadk.*) Az ön gyógyíthatlan Ilka-mániáját nem gyógyíthatja ki a nyomtatott betű. Forduljon egyenesen »Hozzá«; tán megszánja önt. — *Bim* — *Böhm* (*Bpest*) A javát lesse ön el a tanár ur beszédjének, abból tanulhat; így pedig, ha mindig csak csodabogarakra les — mint annyi padfaragódeák, — hiába fizeti a tandíjját. — *H. L.* (*Heves.*) Ne heveskedjék. — *Utolsó versem*. Csak legutolsót ne írjon. *Többek közt* (*B. Csba*) Igen is ott hever többek közt a papirkosárban. — *B.* — *di* (*Pszny*) A hős ezredes lemaradt, S. S. elébe vágott. Puszi! — *R. J.* Jönni fognak. — *Mrius.* (*Carthagó romjain*) Sajnos, kapuzárás után érkezett. — *Serafine*. Egy kocsiderék két, helyesebben *egyértelmű* verset küldött be hozzánk és azt írja rá, hogy töredék — ugyan hány vasuti vonatot fognak betölteni a kegyed *összes művei*? *Mihaszna Riadó*: Ön lehet, hogy nem volt, de úgy látszik, hogy lesz.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

Köszvényben szenvedőknek.

Kwizda Ferencz János csász. kir. udvari szállító és kerületi gyógyszerész urnak Korneuburgban.

Ha több évi orvosi gyakorlat után, az idült köszvényes betegségek számtalan eseteinél igen gyakran idomtalanul megdagadt ízületekkel, régi ficamodásoknál, tökéletes kúteggel, s végre a legmakacsabb időszakos bántalmakkal a derék vagy a végtagokon, a már egészen elcsüggedt betegről minden tudakozódás alkalmával mindég és mindég bár magára az orvosra is azon elcsüggesztő feleletet nyerjük: „még mindég egy állapotban van, egyáltalában nem akar javulni,“ s ha az ön köszvényfolyadékának rövid használata után a daganatok és fájdalmak gyakran meglepő gyors eltűnését látják, akkor egyáltalában igen bajos megítélni, ki éri inkább ön iránt nagyobb hállára kötelezve magát a nem is remélt segély és gyógyulásért, a beteg-e vagy maga a kezelő orvos!

Valamennyi idevágó esetekben, melyeket az ön köszvényfolyadékának rövid használata óta azzal gyógykezelttem, mindenkor meglepett a szemléltömást tett gyors hatás.

Pötsching, 1883. ápril 30.

Mély tisztelettel

MATZ KÁROLY, kerületi orvos.

